

Måleriet som asyl

Text: Peter Cornell

”Här lyser allt igenom: erfarenhet på erfarenhet, plats på plats, Kurdistan, Bagdad, Madrid, Tokyo och en nordisk natur.”

Hade inte Rodtjenko redan 1919 satt punkt för det monokroma måleriet? Fanns det verkligen något att tillägga? Uppenbarligen en hel massa; se bara på Klein, Reinhardt, Ryman – eller Madhat Kakei på Konstakademien. Monokromen outtömlig. Kakei målar, eller bygger, sina monokromer i pastosa lager på lager, den ena intensiva färgen ovanpå den andra. I kanten kan man nästan räkna lagren. Deras arkeologi ställer sinnrika frågor om minne och materia, om att dölja och visa. Som hos Freud lyser det bortträngda alltid igenom. Det är dolt, förseglat, skyddat, hemligt; kanske censurerat och förbjudet som i den stora ikonoklastiska traditionen som också den abstrakta modernismen bekände sig till. Men övermålningen blir alltid en ännu en målning, en ny bild. Hos Kakei framkallar de underliggande lagren ljuseffekter och en målerisk skönhet; jag associerar mer till naturintryck hos Monet eller Sam Francis (och ibland Strindberg) än till den stränga minimalismen. Madhat Kakei kom till Sverige som flykting från det kurdiska Irak. Den första av de tre salarna på Konstakademien går i svart och vitt från Kakeis tid på konstakademien i Madrid, träsnitt, mörka monokromer i Tapias anda och en serie dagboksteckningar: allt kretsar kring ett krig som ännu inte brutit ut. När kriget sedan kommer överger han svärtan och färgen invaderar hans monokromer. Måleriet blir hans asyl. Här lyser allt igenom: erfarenhet på erfarenhet, plats på plats, Kurdistan, Bagdad, Madrid, Tokyo och en nordisk natur.

Recension publicerad (Expressen, 2006-11-08) i samband med Madhat Kakeis utställning på Konstakademien 2006.